

ΑΝΘΡΩΠΟΙ – ΠΗΛΑΣΜΑΤΑ

από

ΦΩΣ

Γράφει η ΜΑΙΡΗ ΜΠΡΟΥΣΟΥ

Μία από τις μαγικότερες πράξεις στη ζωή του ανθρώπου συντελείται κάθε φορά που κάποιος αποφασίζει να στρέψει το βλέμμα του προς τον ουρανό. Και, ειδικά όταν αυτό τυχαίνει να συμβεί μια νύχτα με ξαστεριά, λίγα πράγματα στον κόσμο μπορούν να συγκριθούν με το δέος εκείνης της στιγμής.

Αλλά, όσο γοητευτικό κι αν είναι το «χάσιμο» στ' αστέρια του νυχτερινού ουρανού, άλλο τόσο συναρπαστική μπορεί να αποδειχθεί η εξερεύνηση στις φυλλωσιές των θάμνων!

Εκεί, όπου κάποιες μυστηριακές αυτόφωτες υπάρξεις φωσφορίζουν αυθαδικά στο σκοτάδι και μας θυμίζουν ότι ακόμη και ένα τόσο δα πλασματάκι σαν αυτές, έχει τη δυνατότητα να εκπέμπει το δικό του φως.

Αλλά και εμείς οι άνθρωποι είμαστε κατ' ουσίαν πλάσματα του φωτός, ακριβώς όπως και τα άστρα, κι ας νιώθουμε πολλές φορές σαν μικρές πυγολαμπίδες...

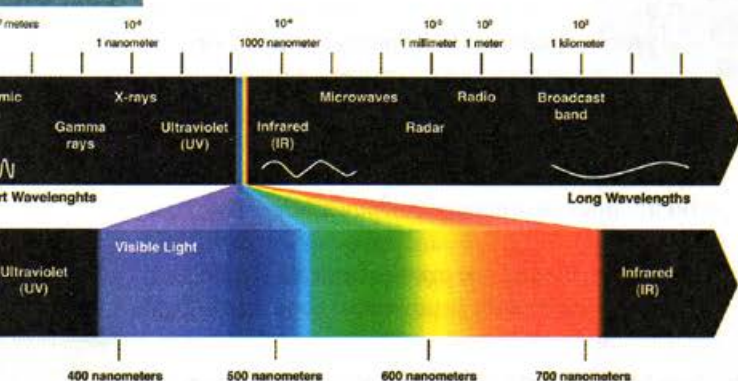
Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΤΟΥ ΦΩΤΟΣ

Ας αφήσουμε, όμως, για λίγο τα συμπαθή φωσφορίζοντα κολεόπτερα και ας βγούμε στο φως της ημέρας. Ας διασχίσουμε το θόλο του ουράνιου τόξου και ας προσγειωθούμε στο ορατό φάσμα, για να ανακαλύψουμε ότι... είμαστε πλάσματα κυριολεκτικά φτιαγμένα από φως!

Ναι, καλά διαβάσατε. Στο φως οφείλουμε το χτίσιμο της ζωής και τη Δημιουργία της Μορφής.

Η επιστήμη μάς διδάξε ότι ο λόγος που βλέπουμε τον κόσμο γύρω μας είναι ότι αυτός έχει την ιδιότητα να απορροφά ή να αντανακλά το φως. Τα χρώματα, η φωτεινότητα, όλα αυτά είναι ιδιότητες που τα μάτια μας συλλαμβάνουν και το μυαλό μας «βλέπει».

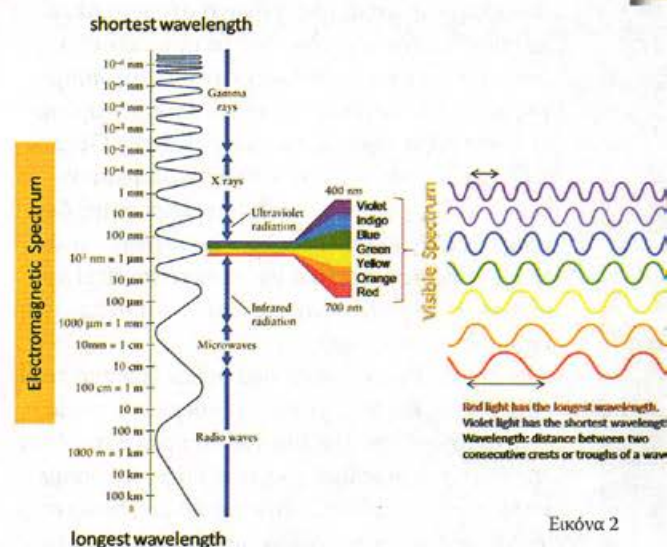
Τι είναι όμως το ίδιο το φως; Η επιστήμη μάς μιλά για διάφορες κυματομορφές ηλεκτρομαγνητικής ακτινοβολίας. Μέσα στο ευρύ φάσμα κυμάτων της ακτινοβολίας αυτής υπάρχει μία «περιοχή» που αντιστοιχεί στο ορατό φως. Η περιοχή αυτή χωρίζεται σε μικρότερες υπο-περιοχές, όπου στην κάθε μία από αυτές αντιστοιχεί κι από ένα χρώμα του φάσματος. (βλ. εικόνα 1)

Εικόνα 1

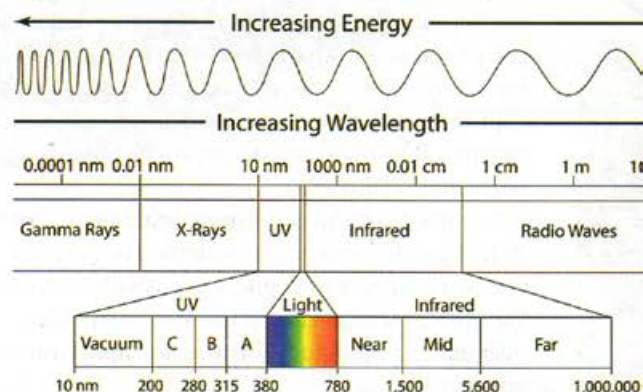
Γενικά, την ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία -συμπεριλαμβανομένου φυσικά και του ορατού φωτός- τη μετράμε σε μήκη κύματος. Κάθε μήκος κύματος υποδηλώνει την απόσταση μεταξύ των κορυφών δύο διαδοχικών κυμάτων. Έχουμε, λοιπόν, σαν μονάδα μέτρησης το μέτρο ή τις υποδιαιρέσεις ή τα πολλαπλάσια αυτού. Το μήκος κύματος του ορατού φωτός το μετράμε σε nanometers, όπου $1\text{nm} = 10^{-9}\text{m}$.

Έτσι προκύπτουν οι λεγόμενες υψηλές ή χαμηλές συχνότητες. Δηλαδή υψηλή συχνότητα σημαίνει μικρά μήκη κύματος, ενώ χαμηλή συχνότητα μεγάλα μήκη κύματος. (βλ. εικόνα 2)

Εικόνα 2

Υπάρχει όμως κάτι πάρα πολύ σημαντικό στην όλη ιστορία και αυτό είναι το εξής: όπως φαίνεται στο διάγραμμα της εικόνας 3, εκτός από τις έννοιες των χαμηλών και υψηλών συχνοτήτων, έχουμε και τις έννοιες χαμηλή και υψηλή ενέργεια. Οι υψηλότερες ενέργειες αντιστοιχούν σε μικρά μήκη κύματος και το αντίστροφο. Δηλαδή μικρό μήκος κύματος ισούται με

Εικόνα 3

υψηλή ενέργεια, αλλά και μεγάλο μήκος κύματος με χαμηλή ενέργεια. Δεν είναι, άλλωστε, τυχαίο που στο χάρτη των ανθρώπινων ενεργειακών κέντρων υπάρχει αντιστοίχιση μεταξύ των κέντρων και συγκεκριμένων χρωμάτων της ίριδας. Όπως γνωρίζουμε, η εξέλιξη της σύγχρονης τεχνολογίας θέλει τον άνθρωπο να εκμεταλλεύεται μία μεγάλη γκάμα κυμάτων, με αποτελέσματα που μπορεί να ποικίλουν. Το ερώτημα έρχεται αναπόφευκτα και δεν είναι άλλο από το πόσο πολύ επηρεάζονται, τελικά, οι ζωντανοί οργανισμοί από την παρατεταμένη έκθεση σε μικρό ή μεγάλο κύματα; Και τι θα μπορούσε να σημαίνει παρατεταμένη έκθεση μας σε συσκευές που ενδεχομένως διαταράσσουν την κυματική ισορροπία του χωροχρόνου;

ΟΤΑΝ Η ΟΡΓΟΝΗ ΑΚΙΝΗΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Σε όσους έχουν υπόψη τους τις έρευνες του Βίλχελμ Ράιχ, είναι ήδη γνωστό ότι οι συσκευές που παράγουν μικροκύματα προκαλούν το φαινόμενο Orgone, δηλαδή την ακινητοποίηση της οργονοενέργειας και τη μετατροπή της σε Θανατηφόρα Οργονοενέργεια (Deadly Orgone – DOR), (*mystery* τ. 89). Αλλά, ακόμη και αν κάποιος δεν συμφωνεί με τα περί οργόνης, δεν μπορεί να αγνοήσει εύκολα τις ενστάσεις πολλών ανθρώπων σχετικά με το κατά πόσο είναι ασφαλής η χρήση συσκευών μικροκυμάτων στην καθημερινή μας ζωή!

Από την άλλη, αν υποθετικά μιλώντας ήμασταν σκηνοθέτες και θέλαμε να γυρίσουμε μια ταινία επιστημονικής φαντασίας που θα πραγματευόταν τον έλεγχο των ανθρώπων, τότε θα μπορούσαμε κάλλιστα να βασίσουμε το σενάριό μας πάνω στην ιδέα ύπαρξης μηχανημάτων που θα παρήγαγαν συγκεκριμένου εύρους μακρο-κύματα, τα οποία θα καθιστούσαν τους ανθρώπους μαλθακούς και αδρανείς αφού, όπως είδαμε παραπάνω: μεγάλο μήκος κύματος = χαμηλή ενέργεια.

Στην περίπτωση που θα θέλαμε να κάνουμε το σενάριό μας ακόμη πιο ευφάνταστο, θα μπορούσαμε επιπλέον να προβάλλουμε το πόσο σημαντικό ρόλο παίζει η ποιότητα του φωτός στην ανθρώπινη ψυχολογία. Άλλωστε, υπάρχουν οι σχετικές έρευνες που καταδεικνύουν την αλλαγή στις διαθέσεις των ανθρώπων όταν ο καιρός είναι μουντός, αλλά και οι αντίστοιχες στατιστικές που θέλουν τα φαινόμενα κατάθλιψης και αυτοκτονιών να αυξάνονται στις βόρειες χώρες, ακόμη και σε εκείνες που οικονομικά ευημερούν.

Φανταστείτε σε όλα αυτά να προσθέταμε και την ιδέα της αλλοίωσης που υφίσταται η συχνότητα του φωτός λόγω των χημικών αεροψεκασμών, αλλά και τον περιορισμό της ζωοποιού οργόνης λόγω αύξησης της υγρασίας! Ευτυχώς που πρόκειται για σενάριο, σωστά;

George Richmond@1826

ΑΙΤΙΩΔΗΣ ΔΥΝΑΜΙΚΟΣ ΤΡΙΓΩΝΙΣΜΟΣ

Κάτι άλλο πολύ ενδιαφέρον που μας αποκαλύπτει η επιστήμη για το φως είναι πως διαχωρίζεται στα 7 χρώματα της ίριδας με τριγωνικά πρίσματα. Αυτό, όπως είναι φυσικό, μας παραπέμπει στο σύμβολο του τριγώνου και την ευρεία του χρήση σε όλα τα μαγικά και φιλοσοφικά συστήματα (*mystery* τ. 90). Με αφορμή το παραπάνω, νομίζω αξίζει να αναφέρω, έστω επιγραμματικά, τη θεωρία της φυσικού Renate Loll και της ερευνητικής της ομάδας, μιας θεωρίας που έγινε ευρύτερα γνωστή ως causal dynamical triangulation και έχει να κάνει με την ίδια τη δομή της πραγματικότητας όπως την αντιλαμβανόμαστε, η οποία εκδηλώνεται μέσω 4-διάστατων μικροσκοπικών πακέτων χωροχρόνου με τριγωνική μορφή – τρεις διαστάσεις στο χώρο και μία αντίστοιχη στο χρόνο.

Η συγκεκριμένη έρευνα εστίασε την προσοχή της στο κατά πόσο η αιτιότητα είναι ένα έμφυτο και απαραίτητο χαρακτηριστικό του κόσμου, ή είναι όντως μια παραίσθηση που παράγεται από τον τρόπο που οι εγκέφαλοί μας ερμηνεύουν τον κόσμο αυτό.

Όπως αναφέρει η ίδια η R. Loll, αυτό που ανακάλυψαν «ήταν μαγικό»...

Οι φυσικοί έχουν προσπαθήσει από καιρό να υπολογίσουν το πώς η συγκεχυμένη χωροχρονική φύση σε αυτήν την μικροσκοπική κλίμακα μπορεί να γεννήσει το τεσσάρων διαστάσεων μεγάλο Σύμπαν που βλέπουμε γύρω μας, όπως αυτό περιγράφεται από τη θεωρία της σχετικότητας του Αϊνστάιν.

Η ερευνητική ομάδα της Loll βρήκε ένα τρόπο να συγκεντρώσει τα χωροχρονικά πακέτα, έτσι ώστε αναπόφευκτα να παραχθεί ένας 4-διάστατος κόσμος.

Οι ερευνητές, αντί να υποθέσουν ότι όλα τα κομμάτια μπορούν να χρησιμοποιηθούν, έβαλαν δύο περιορισμούς.

Κατ' αρχάς, η θεωρία της σχετικότητας θα έπρεπε να ισχύσει μέσα σε κάθε μεμονωμένο κομματάκι

-έτσι ώστε τίποτα να μην μπορεί να ταξιδέψει μέσω αυτού γρηγορότερα από το φως- και δεύτερον, η συναρμο-
λόγηση των κομματιών θα έπρεπε να υπακούει στην αιτιότητα.

Αυτό σημαίνει ότι ένα χωροχρονικό κομμάτι δεν μπορεί να κατασκευαστεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε ένα «γεγονός» -κάποια αλλαγή στο Σύμπαν- να προ-
ηγείται της αιτίας που το προκάλεσε. Όταν επέβαλαν αυτά τα κριτήρια στους υπολογισμούς τους, οι ερευνη-
τές κατέληξαν σε σύμπαντα με τρεις χωρικές διαστάσεις και μία χρονική – ακριβώς όπως είναι και το δικό μας σύμπαν!

Ακόμη πιο ξαφνιασμένοι, διαπίστωσαν ότι τα τυπικά σύμπαντα που δημιου-
ρήθηκαν κατά αυτόν τον τρόπο, ξεκι-
νώντας από μικρά και μεγαλώνοντας, επεκτάθηκαν ακριβώς όπως έκανε και το πραγματικό σύμπαν από το Big Bang και μετά. Αυτό ήταν τελείως απροσδόκητο, καθώς δεν υπήρξε τίπο-
τα στους κανόνες των μικρών τριγώνων κομματιών που να φαινόταν ότι απαι-
τείται κάτι τέτοιο.

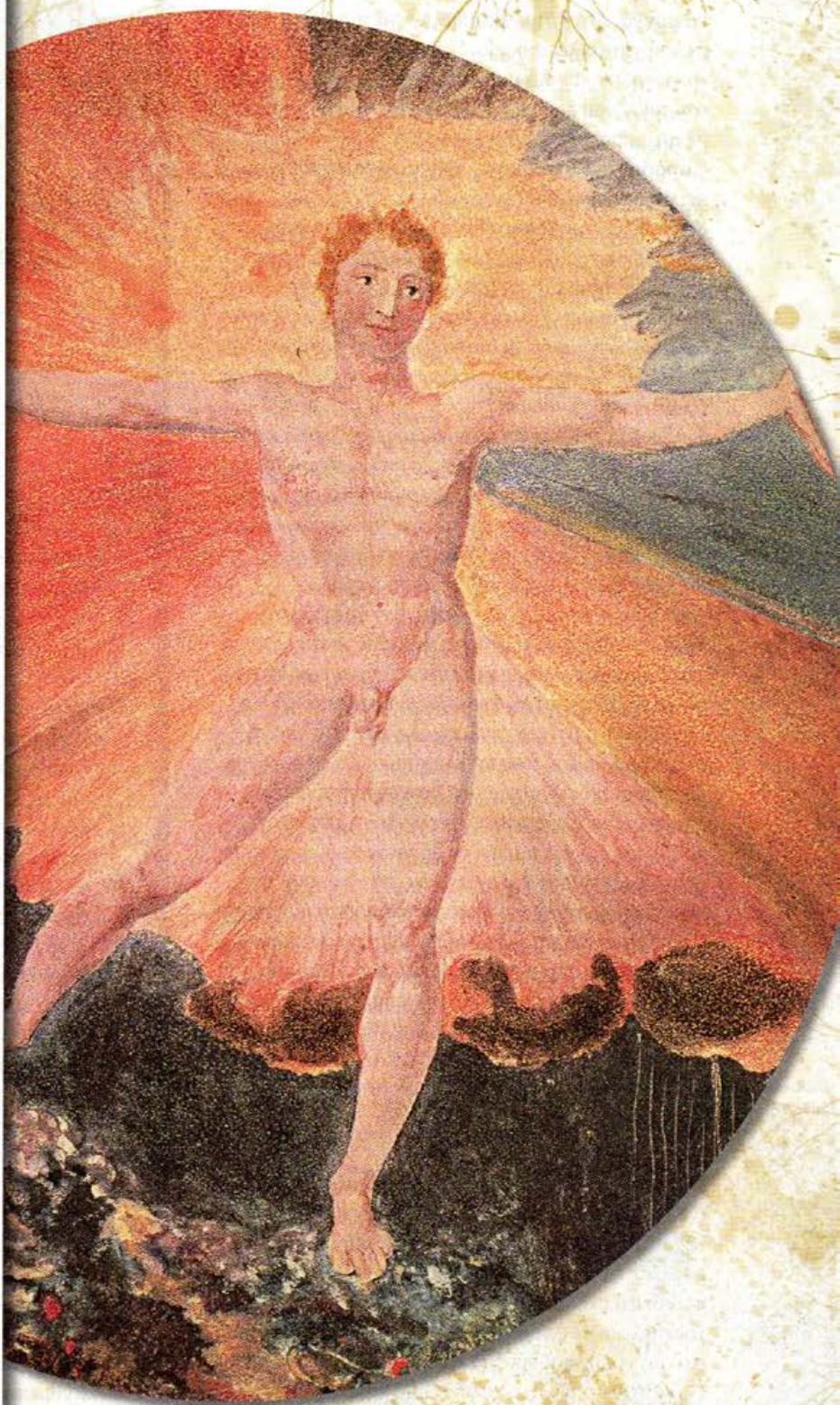
«Μείναμε έκπληκτοι,» λέει χαρακτη-
ριστικά η Loll αναφερόμενη στο γεγο-
νός.

Όπως επισημαίνει, δεν υπάρχει κανέ-
νας αυταπόδεικτος λόγος που να απαι-
τεί από τον κβαντικό χωροχρόνο να διατηρήσει την αιτιότητα: οι ερευνητές την βάζουν στις εξισώσεις τους «με το χέρι». Αλλά αυτός, απ' ό,τι φαίνεται, είναι ο μόνος τρόπος να καταλήξουμε σε ένα ρεαλιστικό σύμπαν.

Ωραία όλα αυτά, θα μου πείτε τώρα, αλλά εμάς τι μας αφορούν;

ΜΙΑ ΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΤΑΣΚΕΥΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ

Όταν, πριν λίγα χρόνια, είχα πρωτοα-
νακαλύψει τα σχετικά με την παραπά-
νω έρευνα, το πρώτο πράγμα που μου ήρθε στο μυαλό ήταν αν θα μπορούσα να πειραματιστώ με τα όσα ανακάλυ-
ψαν οι επιστήμονες, έτσι ώστε να δημι-
ουργήσω, κατά βούληση, τη δική μου πραγματικότητα. Σκέφτηκα, λοιπόν, ότι θα έπρεπε να κατασκευάσω στο μυαλό μου τα επιθυμητά χωροχρονικά πακέτα και να τα προωθήσω, να τους δώσω ενέργεια, προκειμένου να υλο-
ποιηθούν.

Η διαδικασία ενός τέτοιου μπλοκ πραγματικότητας είναι σχετικά απλή και θα πρέπει να βασίζεται στην αρχή της αιτιότητας. Ένα τέτοιο πείραμα που έκανα συχνά, ήταν όταν βαριόμουν να περιμένω στη στάση για το λεωφορείο. Κατασκεύαζα ένα νοητό τρίγωνο στο μυαλό μου, όπου η κάθε πλευρά αυτού του τριγώνου έπρεπε να συνδέεται με την επόμενη με αιτιοκρατικό τρόπο.

Παράδειγμα: Επιθυμητή πραγματικότητα: Θέλω να περάσει άμεσα το λεωφορείο.

Κατασκευή τριγώνου: α' πλευρά) για να φτάσω εγκαίρως στη δουλειά μου, β' πλευρά) για να φύγω στην ώρα μου από τη δουλειά, γ' πλευρά) για να είμαι στην ώρα μου στο ραντεβού που έχω το βράδυ. Εδώ, καλό είναι οι διατυπώσεις να γίνονται ως θετικές δηλώσεις και να αποφεύγονται λέξεις όπως το «μη» και το «δεν».

Διαδικασία: Οραματιζόμαστε αυτές τις τρεις καταστάσεις ως διαδοχικές πλευρές ενός νοητού τριγώνου και, όταν το έχουμε σταθεροποιήσει ως αισθητήρια εικόνα, το οραματιζόμαστε να «εκτοξεύεται» στο σύμπαν ή στην παρούσα πραγματικότητα – όποια εικόνα σας βοηθά περισσότερο.

Αν ο οραματισμός γίνει σωστά, δεν χρειάζεται παρά ένα δευτερόλεπτο για να τεθεί το τρίγωνο σε λειτουργία και ελάχιστα δευτερόλεπτα έως λεπτά μέχρι να δούμε το λεωφορείο να καταφθάνει! Έχετε υπόψη ότι όσο πιο μεγάλη είναι η αλλαγή στη διαμόρφωση που προσπαθούμε να πετύχουμε, τόσο περισσότερη ενέργεια θα χρειαστούμε. Επίσης, η όποια προσπάθεια για αλλαγή της πραγματικότητας δεν θα πρέπει να έρχεται σε σύγκρουση με τους αιτιοκρατικούς κανόνες που διέπουν την ευρύτερη πραγματικότητα που αφορά στην ύπαρξή μας. Τέλος, όσο πιο «χαλαρή» είναι η πραγματικότητα στην οποία βρισκόμαστε ήδη, τόσο πιο εύκολο είναι να πετύχουμε την όποια διαμόρφωσή της σύμφωνα με τη βούλησή μας. Αυτό, βέβαια, έως ενός ορισμένου σημείου γιατί, όταν η ρευστότητα ξεπερνά ένα συγκεκριμένο όριο, τότε αρχίζουν άλλου είδους προβλήματα...

ΟΙ «ΦΑΡΟΙ» ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗΣ...

Όσο γοητευτικά και αν ακούγονται τα παραπάνω, δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι ο δρόμος της εξέλιξης δεν ταυτίζεται απαραίτητα με τις όποιες «μαγικές» ικανότητες διαθέτουμε, αλλά με το πόσο συνειδητοί είμαστε σε ό,τι κάνουμε. Γι αυτό, νομίζω ήρθε η στιγμή να μιλήσουμε για συνειδησιακούς φάρους! Πιο συγκεκριμένα, ας αφήσουμε καλύτερα την περίφημη Dion Fortune να μας μιλήσει για αυτούς, καθώς μας επεξηγεί το ρόλο που έχουν τα σύμβολα και οι μαντάλες στην κατανόηση του Κόσμου και του Εαυτού.

Γράφει στο βιβλίο της *The Mystical Qabala*: «Ο μυημένος χρησιμοποιεί το σύμβολο σαν ένα τρόπο καθοδήγησης της σκέψης του μέσα στο

Αόρατο και στο Ασύλληπτο.» Αλλά και «το μυαλό πηδάει από το ένα γνωστό στοιχείο στο άλλο και με αυτό τον τρόπο διασχίζει μία ορισμένη απόσταση. Είναι σαν τον ταξιδιώτη της ερήμου που γνωρίζει τη θέση δύο οάσεων και διανύει τη μεταξύ τους απόσταση.»

Δανειζόμενοι, λοιπόν, την εικόνα της όασης όπως αναφέρθηκε παραπάνω και ανακατασκευάζοντάς την σε... «φάρο», αποκτούμε ένα χρήσιμο νοητικό εργαλείο, προκειμένου να καθοδηγήσουμε τη συνειδησή μας, να την εκπαιδεύσουμε, αν θέλετε, για το πώς να κινείται μέσα στο εσωτερικό μας «σκοτάδι», που δεν είναι άλλο από τα μη αναγνωρισμένα ή συνειδητοποιημένα κομμάτια μας.

Εδώ, θα πρέπει να σημειωθεί ότι πολλές φορές τυγχάνει να γνωρίζουμε τους μηχανισμούς που διέπουν την ανθρώπινη ψυχολογία, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι έχουμε και τον έλεγχο πάνω σε κάθε πτυχή μας. Υπάρχουν κομμάτια της εκδήλωσής μας που υπάγονται αποκλειστικά και μόνο σε ασυνειδητους αυτοματοποιημένους μηχανισμούς και δεν αναφέρονται μόνο στις φυσικές λειτουργίες του νευρικού μας συστήματος.

Προς το παρόν, αυτό που πρέπει να κρατήσουμε είναι ότι το να εστιαστούμε στη «χαρτογράφηση» του σκοτεινού εαυτού μας είναι μία πολύ καλή μέθοδος ενδυνάμωσης της συνειδητότητας, αλλά και ψυχικής άμυνας. Γιατί, ποιος μπορεί να βλάψει τον άνθρωπο που έχει γνώση του Εαυτού;

Όποιος ενδιαφέρεται, μπορεί, ως άσκηση να κατασκευάσει εικονικά σύμβολα φτιαγμένα από τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα της προσωπικότητάς του και, μέσω διαλογισμού, να προσπαθήσει να ανακαλύψει τις πιο μύχιες πτυχές του.

Με λίγα λόγια, τα σύμβολα θα λειτουργήσουν ως φωτεινά σημεία αναφοράς που θα βοηθήσουν στην

«Γιατί στον ύπνο του θανάτου, τι είδους όνειρα μπορούν να 'ρθουν, όταν πια έχουμε βγάλει τη θνητή θηλιά από το λαιμό;»
Dion Fortune

πλοήγηση μέσα στο απέραντο και ανεξερεύνητο υπόλοιπο κομμάτι του Εαυτού. Δοκιμάστε το και τα αποτελέσματα θα σας εκπλήξουν!

ΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΜΟΝΟΠΟΛΟ

Σαν άλλοι φάροι, τα άστρα είναι τα μοναδικά σημεία αναφοράς μέσα στα σκοτάδια του διαστήματος, αποτελώντας ίσως τη μόνη αληθινή παρηγοριά για το είδος μας...

Καθώς ο άνθρωπος τη στιγμή της γέννησής του αποχωρίζεται με βίαιο τρόπο την ασφάλεια της σκοτεινής μήτρας της μητέρας του, βαφτίζεται αυτόματα Πλάσμα του Φωτός, ξεδεύοντας το υπόλοιπο της ζωής του σε μια ατέρμονη προσπάθεια να ξαναβρεί τη γαλήνη της μήτρας/σύμπαντος. Γι αυτό και η ιδέα του θανάτου τον έλκει και τον απωθεί ταυτόχρονα, σε έναν παράδοξο διπολικό σχηματισμό. Μέχρι να φτάσει η ιερή εκείνη στιγμή όπου θα (ξανα)γίνει ένα με τον εαυτό του και το σύμπαν, σε ένα και μοναδικό Μονόπολο... Πριν, όμως, προχωρήσουμε στην οποιαδήποτε φιλοσοφική προσέγγιση, καλό είναι να αναφέρουμε την επιστημονική ματιά. Ο φυσικός δρ. Μάνος Δανέζης μάς εξηγεί τη φυσική του θανάτου πολύ κατανοητά σε άρθρο του στο περιοδικό ABATON (τ. 84), όπου γράφει: «Η έννοια της ανάπτυξης μιας υλικής ύπαρξης, είναι ταυτόσημη με την έννοια της αύξησης της καμπυλότητας του χώρου και με την ισοδύναμη έννοια της αύξησης της ενεργειακής πυκνότητας». Και, σχετικά με το πώς εκδηλώνεται ο θάνατος των υλικών σωμάτων: «... αυτό σημαίνει πως αν η καμπύλωση του χώρου προς τη διάσταση χρόνος γίνει μικρότερη από μία ελάχιστη τιμή, τότε η ύλη στερούμενη της αισθητής καμπυλότητας ξαναπαίρνει τη μορφή του καθαρού χώρου, μιας ουσίας έξω από την δυνατότητα των αισθήσεων...»

Αυτά όσον αφορά την επιστήμη. Επειδή, όμως, ο

θάνατος δεν παύει να είναι ένα μυστήριο, σε μια πιο ελεύθερη προσέγγιση θα μπορούσαμε να πούμε ότι...

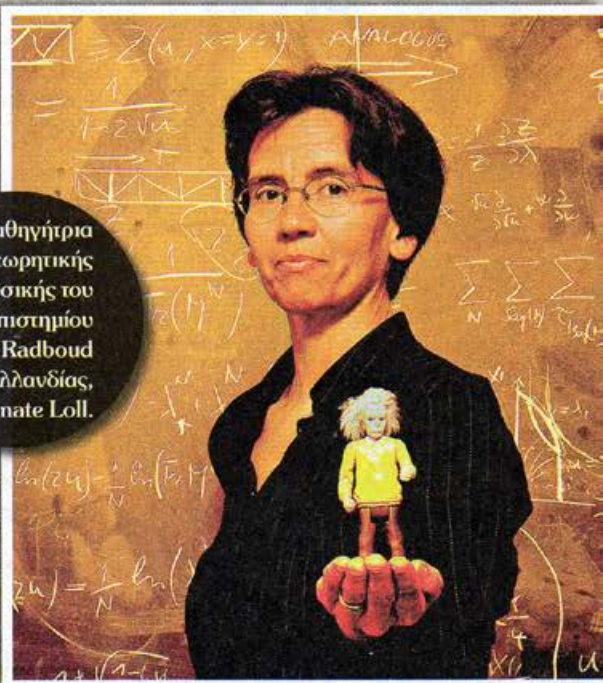
ΚΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

... Η ζωή μας είναι ένα σύμπλεγμα από όλα όσα μας επιτράπηκαν να ονειρευτούμε. Μέσα, λοιπόν, σε αυτό το ονειρικό συνονθύλευμα, υπάρχουν κάποιες πολύ ιδιαίτερες στιγμές όπου, παρ' όλο το θόρυβο της καθημερινότητας, εμφανίζεται στη συνείδησή μας ένα είδος «κενού». Ο απειροελάχιστος χρόνος που διαρκεί η συνειδητοποίηση αυτής της παύσης είναι αρκετός για να μας κάνει να κλείσουμε τα μάτια τρομοκρατημένοι και να γυρίσουμε με ακόμη μεγαλύτερη μανία στα προβλήματα αυτού που αποκαλούμε «ζωή» μας. Μη θέλοντας να παραδεχτούμε ούτε για μια στιγμή την αδυναμία μας να μην φοβηθούμε μπροστά στην ιδέα της ανυπαρξίας.

Αλλά, ακόμη και αν δεν μπορούμε να ξερκίσουμε τον αρχέγονο αυτό φόβο, μπορούμε να ανάψουμε ένα μικρό κεράκι, που με την αχνή του φλόγα θα φωτίσει -έστω και λίγο- το πιο σκοτεινό από όλα τα μυστήρια. Και υπάρχει φως, αρκεί να αναρωτηθούμε πώς γίνεται, ενώ το σύμπαν φαντάζει αντικειμενικά αφιλόξενο, να σφύζει ταυτόχρονα από ζωή;

Ας δούμε τι μας γράφει η Dion Fortune για το μυστήριο του θανάτου: «Οι ψυχές που έχουν κάποια εσωτερική ανάπτυξη, περνάνε το κατώφλι [του θανάτου] με πλήρη συνείδηση, γιατί, παρ'όλο που το φυσικό σώμα αρχίζει να ναρκώνεται, δεν παθαίνει το ίδιο και η ψυχή. Η τελευταία εξακολουθεί να έχει συνείδηση. Όποιος έχει πέσει σε έκσταση γνωρίζει ότι η συνείδηση μπορεί να μεταφερθεί από το σώμα στην ψυχή και να διατηρηθεί ακμαία. Αυτό ακριβώς γίνεται με το θάνατο. Η συνείδηση μεταφέρεται από το σώμα στην ψυχή και η ψυχή αναχωρεί για το δικό της τόπο στα Εσωτερικά Πεδία, παίρνοντας τη συνείδηση μαζί της.» Τώρα, μπορεί κάποιος εύλογα να αναρωτηθεί, τι θα του χρησίμευε κάτι τέτοιο, δηλαδή η διατήρηση

Η καθηγήτρια
θεωρητικής
Φυσικής του
Πανεπιστημίου
Radboud
της Ολλανδίας,
Renate Loll.

της συνειδήσής του μετά το φυσικό θάνατο. Αρκεί, ίσως, να αναλογιστούμε ότι η ιδέα της μετά θάνατον ύπαρξης ενυπάρχει στη συντριπτική πλειοψηφία των εσωτερικών διδασκαλιών ανά τους αιώνες, καθώς έρχεται ως απάντηση στο ερώτημα: «Πού πηγαίνει, άραγε, η πληροφορία της ύπαρξης μας, όταν πεθαίνουμε;»

Δεν θα ήταν, νομίζω, παράλογο να θεωρήσουμε τη μετά θάνατον ζωή ως ένα αρκετά πιθανό ενδεχόμενο, αφού γνωρίζουμε ότι η ενέργεια στον σύμπαν δεν χάνεται, αλλά μετουσιώνεται. Και ποιος ξέρει, μπορεί εκεί, στα Εσωτερικά Πεδία, να έχουμε τελικά λόγο πάνω στο ποιον συμπαντικό δρόμο θα ακολουθήσουμε στη συνέχεια...

Για να πεθάνουμε, όμως, συνειδητοί, έτσι ώστε να μπορέσουμε να «πάρουμε μαζί» τις όποιες γνώσεις μας, θα πρέπει και να έχουμε ζήσει με τον ίδιο τρόπο. Θα ήταν, άλλωστε, ανεδαφικό να έχει κανείς την απαίτηση να εξελιχθεί μονομιάς τη στιγμή του θανάτου.

Υπάρχουν πολλές σχολές, τάγματα και αδελφότητες που διαλαλούν ότι θα μπορούσαν να μας βοηθήσουν σ' αυτήν τη διαδικασία. Παρ' όλα αυτά, όλοι μας προοριζόμαστε για την ανάποφευκτη στιγμή του θανάτου μας, η οποία είναι καθαρά προσωπική υπόθεση.

Τώρα, αν προθυμοποιηθεί κάποιος να μας βοηθήσει στην πορεία μας πριν και μετά το πέρασμα των Πυλών, καλό θα ήταν να αναρωτηθούμε, ενόσω βρισκόμαστε στη ζωή, «με τι αντάλλαγμα;»

Επειδή, όμως, αρχίσαμε να μπαίνουμε σε πραγματικά απαγορευμένους συλλογισμούς, ας «απλοποιήσουμε» λίγο την οπτική μας. Υπάρχει μία φανερά μυστική τεχνική που λέει: ζήσε και επιβίωσε όντας εσύ! Τώρα, πόσο πιο απλή τεχνική από αυτή; Μισό λεπτό... ακούγεται απλή, όχι όμως και εύκολη. Και πρώτα πρώτα ποιοι είμαστε πραγματικά; Είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε τον εαυτό μας; Πόσο σίγου-

ροι είμαστε ότι αυτά που μας αρέσουν, αυτά που ποθούμε κι αυτά που απεχθανόμαστε είναι πραγματικά δικές μας επιλογές;

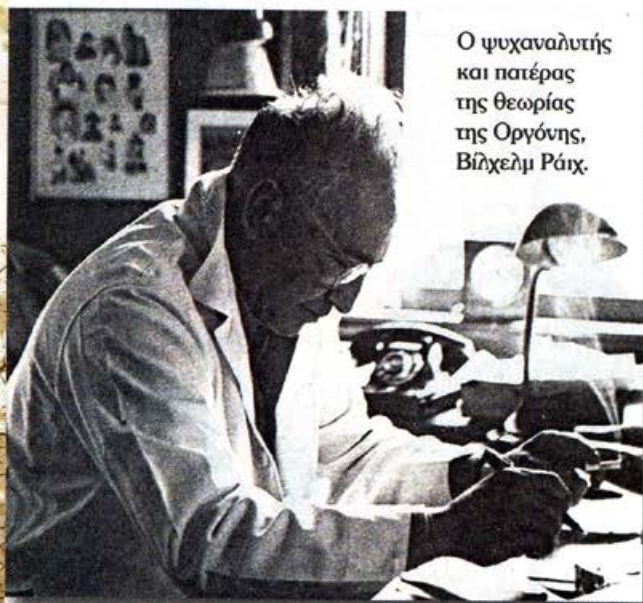
Παραδόξως, εδώ δεν θα είχε κανένα νόημα να χαθούμε σε ατέλειωτους συλλογισμούς. Αντιθέτως, ας ξεχάσουμε για λίγο αυτό το -κατά τα άλλα- υπέροχο εργαλείο, το Νου μας, και ας ζήσουμε απλά τη στιγμή εδώ και τώρα, ακριβώς σαν να ήμασταν κάποιοι... ζώο! Αυτό απλά και μόνο ως τεχνική, για να αρχίσουμε να βρίσκουμε σιγά σιγά τον πραγματικό μας Εαυτό, παρακάμπτοντας τις νοητικές προβολές που μας ξεγελούν. Στην ανάγκη, ας ανάψουμε και τους Φάρους της Συνειδήσης! Μπορεί να ακούγεται κάπως πρωτόγονο αλλά, οι φήμες λένε, ότι δεν υπάρχει καλύτερη τεχνική ενεργειακής ενδυνάμωσης από την αίσθηση του Είμαι Τώρα.

Όταν κάποιος συνειδητοποιήσει το πώς λειτουργεί το πράγμα, τότε δεν έχει πλέον να φοβηθεί τίποτα. Κι αυτό δεν έχει να κάνει ούτε με το πόσα βιβλία θα έχει διαβάσει, ούτε με το πόσες μύσεις θα έχει περάσει. Γιατί υπάρχει μόνο ένας αληθινός πυρήνας μέσα μας και μόνο αυτός γνωρίζει την προσωπική τοπογραφία μας την κάθε στιγμή.

Αυτόν τον πυρήνα, λοιπόν, οφείλουμε να σεβαστούμε. Άλλωστε, αν δεν το κάνουμε, θα είναι σαν να προδίδουμε το μόνο πράγμα που έχουμε και στο οποίο ανήκουμε. Ας πούμε ότι κάθε άλλος τρόπος αντιμετώπισης του ζητήματος είναι, απλώς, «αμαρτία». Προφανώς το μόνο είδος αμαρτίας που μπορεί να υπάρξει...

Είπαμε, μπορεί καμιά φορά να νιώθουμε σαν μικρές πυγολαμπίδες αλλά, αν παίξουμε σωστά τα χαρτιά μας, θα θυμηθούμε ότι στην πραγματικότητα είμαστε άστρα εν δυνάμει! 🌟

Σημείωση: Η Μαίρη Μπρούσου είναι η δημιουργός της ιστοσελίδας onirocosmos.gr και του ομώνυμου ηλεκτρονικού καταστήματος.

Ο ψυχαναλυτής και πατέρας της θεωρίας της Οργόνης, Βίλχελμ Ράιχ.